Nr. 48 i 49. Warszawa, dnia 19 grudnia 1919 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru 2 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W.“ 3 kor. 50 h. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon redakcji i administracji 64-13.

III.

677.

Rozporządzenie obowiązujące Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie obowiązku obcokrajowców, przybyłych do Warszawy meldowania się w komisarjatach Policji Państwowej.

Na zasadzie art. 2-go punkt. f. ustawy z dnia 25 lipca r. b. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny i na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1-go sierpnia r. b. zarządzam, co następuje:

1) Każdy obcokrajowiec przybyły do Warszawy po 2 sierpnia r b., oraz każdy nowoprzybywający obcokrajowiec, za wyjątkiem osób, wchodzących w skład poselstw, konsulatów oraz misji państw Ententy i neutralnych, obowiązany jest natychmiast po przyjeździe zameldować się w Okręgowym Komisarjacie Policji Państwowej, w obrębie którego zamieszkał.

UWAGA. Powyższe nie dotyczy osób, które rejestrowały się w Komisarjacie Nadzwyczajnym do dnia 2 sierpnia r. b. i uzyskały prawo pobytu w Warszawie.

2) Rządcy domów, hoteli, pensjonatów i pokoi umeblowanych obowiązani są meldować niezwłocznie w Okręgowym Komisarjacie Policji Państwowej o przyjeździe każdego obcokrajowca.

3) Obcokrajowcy, o ile nie uzyskają należytego pozwolenia władz na dalszy pobyt, winni opuścić Warszawę w ciągu 5-ciu dni.

Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia ulegną w drodze administracyjnej karze więzienia do 3-ch miesięcy lub grzywny do 3,000 marek z zamianą w razie niezapłacenia na areszt do 3-ch miesięcy.

Warszawa, dnia 22 sierpnia 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*

678.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie wydawnictwa „Gazety Policji Państwowej".

§ 1.

Upoważniam Głównego Komendanta Policji do wydawania „Gazety Policji Państwowej" na zasadach niżej wymienionych:

§ 2.

W „Gazecie Policji Państwowej" będą ogłaszane zarządzenia Głównego Komendanta, dotyczące władz i organów jemu podległych, ruch służbowy wyższych urzędników Policji, oraz przedrukowywane będą ustawy i rozporządzenia władz centralnych i lokalnych, odnoszące się do zakresu działania Policji Państwowej.

§ 3.

W „Gazecie Policji Państwowej" będą pomieszczane sprostowania, dotyczące działalności Policji, oraz komentowane i wyjaśniane zarządzenia Policji, również pomieszczane będą artykuły naukowe, mające na celu wyszkolenie i uświadomienie prawne i społeczne funkcjonarjuszów Policji.

Warszawa, dnia 2 października 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

679.

Rozporządzenie obowiązujące Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie spożywania jadła i napojów w restauracjach.

Na zasadzie art. 2-go punktu f. ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny i na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1919 r. zarządzam co następuje:

Spożywanie jadła i napojów w restauracjach wszystkich kategorji dozwolone jest jedynie w sali ogólnej z wyłączeniem t. zw. oddzielnych gabinetów.

Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia ulegną karze więzienia do 3-ch miesięcy bez zamiany na grzywnę.

Warszawa, dn. 8 sierpnia 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *S. Wojciechowski.*

680.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, uzupełniające rozporządzenie z d. 12-go lutego 1919 r., w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z d. 7 lutego 1919 r. o widowiskach.

Na zasadzie art. 5 dekretu z d. 7 lutego 1919 r. o widowiskach, w uzupełnieniu i częściowem zmienieniu Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z d. 7 lutego 1919 r. o widowiskach, zarządzam:

Artykuł 12 wyżej wymienionego Rozporządzenia znosi się, w jego miejsce wprowadza nowy artykuł o brzmieniu następującem: „Dzieci i młodzież do lat 17-u mają wstęp do kinematografów jedynie na przedstawieniu takich obrazów świetlnych, które zostały wyraźnie zakwalifikowane przez Wydział Prasowy M. S. W., jako dostępne dla młodzieży. Kwalifikacja ta winna być przy wystawianiu odnośnych obrazów obwieszczona przy wejściu do zakładu napisem: „Dla dzieci i młodzieży dozwolone“. Zabronione jest natomiast zaopatrywanie ogłoszeń o obrazach dla młodzieży niedozwolonych napisami: „Tylko dla dorosłych“, „Dla dzieci i młodzieży wzbronione“, i t. p. Również wzbronione jest wystawianie na widok publiczny zarówno przy wejściu do kinematografu jak w innych miejscach reklam obrazowych (fotografji, rysunków, plakatów obrazowych) przedstawiających sceny z filmów dla młodzieży niedozwolonych.

Warszawa, dnia 25.XI—1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *S. Wojciechowski.*

IV.

681.

Okólnik (559) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie opodatkowania duchowieństwa.

Poniżej zamieszczony odpis odpowiedzi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na memorjał X. Arcybiskupa Metropolity Warszawskiego w sprawie traktowania duchowieństwa rzymsko-katolickiego pod względem podatkowo prawnym na obszarze b. Królestwa Kongresowego — do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, d. 18/VIII 1919 r. (S. F.—613/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych;

(—) *Józef Bek.*

Do

J. E. Arcybiskupa Metropolity Warszawskiego
Dr. ALEKSANDRA KAKOWSKIEGO
Prałata Domowego Jego Świątobliwości.

Wasza Ekscelencjo!

W odpowiedzi na memorjał Waszej Ekscelencji z dnia 10 lutego r. b. № 789 w sprawie traktowania duchowieństwa rzymsko-katolickiego pod względem podatkowo-prawnym na obszarze b. Królestwa Kongresowego, przesłany Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przez Pana Ministra Skarbu, mam zaszczyt zakomunikować, co następuje:

Z pomiędzy podatków samorządowych rozróżniać należy:

1) podatki pobierane przez powiatowe związki komunalne,
2) podatki pobierane przez gminy miejskie,
3) podatki pobierane przez gminy wiejskie.

I. Podatki powiatowe.

A. Dodatki do podatków państwowych.

Art. 7 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie skarbowości powiatowych związków komunalnych (Dz. Praw № 14, poz. 151) upoważnia powiatowe związki komunalne do wprowadzenia szeregu dodatków do bezpośrednich podatków państwowych.

Ponieważ podstawą obłożenia podatkowego jest tutaj podatek państwowy, przeto w wypadkach, w których na zasadzie obowiązującej ustawy rosyjskiej o podatkach bezpośrednich zwolnione są nieruchomości lub zakłady, należące do instytucji duchownych, nieruchomości te i zakłady ipso facto zwolnione są również od dodatków na rzecz powiatowych związków komunalnych. Zwolnienie więc od dodatków jest tu automatyczne w tych samych wypadkach i w tych samych

granicach, w jakich istnieje zwolnienie od odnośnych podatków państwowych.

B. Samodzielne podatki powiatowe.

Art. 8 wyżej wymienionego Dekretu nadaje powiatowym związkom komunalnym prawo wprowadzania na mocy specjalnych statutów podatkowych zatwierdzanych przez władze nadzorcze, samodzielnych podatków bezpośrednich i pośrednich. Zwolnienie instytucji duchownych i duchowieństwa nie jest w tej mierze zastrzeżone ustawowo. Zwolnienia takie mogą być jednak przewidziane w specjalnych statutach podatkowych, uchwalanych przez Sejmiki, a zatwierdzanych przez władze nadzorcze.

II. Podatki miejskie.

Art. I Dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie skarbowości gmin miejskich (Dz. Praw № 14, poz. 150) pośród źródeł dochodowych gmin miejskich przewiduje między innemi: podatki bezpośrednie i pośrednie, pobierane na podstawie osobnych statutów podatkowych bądź w postaci dodatków do istniejących podatków państwowych, bądź w postaci samodzielnych podatków gminnych.

We względzie zwolnienia od tych podatków instytucji duchownych i duchowieństwa zastosować można wyjaśnienie, wyłuszczone powyżej w przedmiocie analogicznych podatków powiatowych.

III. Podatki gmin wiejskich.

Sprawa podatków w gminach wiejskich nie jest dotychczas uregulowana przez przepisy prawodawstwa polskiego i opiera się nadal na odnośnych przepisach prawodawstwa rosyjskiego. W myśl art. 83-ego Ukazu z dn. 2 marca 1861 r. urządzenie gmin wiejskich, ustanowienie i rozkład składki na potrzeby zarządu gminnego należy do atrybucji zgromadzenia gminnego. Rozkład następuje pomiędzy właścicieli nieruchomości ziemskich w obrębie gminy. Wyłączenia duchowieństwa od obowiązku składki gminnej, wynikającego z tytułu posiadanej nieruchomości ziemskiej, przepisy prawa obowiązującego nie zawierają.

Równocześnie z niniejszym wystosowałem do podległych mi władz komunalnych odpowiednie wskazówki, jak również powiadomiłem Pana Ministra Skarbu o zajętem przeze mnie stanowisku.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Józef Bek.*

682.

Okólnik (565) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie przydzielenia jeńców wojennych do robót.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości wszystkich PP. Powiatowych Komisarzy Rządowych niżej zamieszczone warunki przydzielenia jeńców wojennych do robót, opracowane przez Ministerstwo Spraw Wojskowych.

Równocześnie zaznacza się, że, jeżeli chodzi o większe partje jeńców, przeznaczonych do jednej okolicy, wskazane jest użycie robotniczych oddziałów jeńców, pozostających pod komendą i eskortą wojskową.

Ministerstwo Spraw Wojskowych poleciło sformować na razie trzy takie oddziały po 300 jeńców w każdym; będą one mogły być oddane do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych od dnia 20 sierpnia r. b.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie ofert PP. Powiatowych Komisarzy Rządowych wskaże Ministerstwu Spraw Wojskowych miejscowości, do których te oddziały zostaną wysłane.

Wysyłka nastąpić może jedynie pod warunkiem, że PP. Powiatowi Komisarze Rządowi zagwarantują dla tych oddziałów pomieszczenie, całkowite utrzymanie i wypłatę zarobku jeńcom w wysokości 1 marki dziennie za cały czas trwania robót.

Warszawa, d. 18.VIII 1919 r. (A. O.—8591/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

Warunki przydzielenia jeńców wojennych do robót.

Jeńców wojennych do robót pracodawcom prywatnym przydziela Ministerstwo Spraw Wojskowych na zasadzie ostemplowanych podań złożonych w Ministerstwie Spraw Wojskowych przez pracodawców, które opatrzone być muszą zaświadczeniem miejscowej władzy politycznej, że brak robotników w okolicy jest rzeczywisty i że przydzielenie jeńców nie stwarza konkurencji bezrobotnym.

Jeńcy przydzieleni mogą być w partjach nie mniejszych nad dwudziestu. Pracodawcy, potrzebujący mniejszej ilości robotników, muszą łączyć się w grupy, których zapotrzebowanie wynosi przynajmniej 20-stu jeńców.

Pracodawca zobowiązuje się do dotrzymania następujących warunków:

1. Pracodawca dostarcza jeńcom całkowitego dobrego utrzymania.
2. Pracodawca wypłaca przydzielonym jeńcom dzienną zapłatę w wysokości 1 mk. (2 kr.) na jeńca.
3. Pracodawca zobowiązany jest pilnować jeńców i w tym celu musi dostarczyć ludzi dozorujących, licząc 2 ludzi na każdych 20 jeńców.
4. W razie ucieczki jeńców pracodawca zobowiązany jest natychmiast zawiadomić o tem miejscową żandarmerję i obóz jeńców, z którego jeniec pochodzi.

5. W razie śmierci jeńca, pracodawca zobowiązany jest do natychmiastowego zawiadomienia o tem Kom. obozu jeńców, z którego jeniec pochodził i odesłania do tego obozu rzeczy i pieniędzy zmarłego. Koszta pogrzebu ponosi pracodawca.

W razie niewypełnienia któregokolwiek z tych warunków, jak również w razie ujawnienia jakichkolwiek nadużyć lub złego traktowania jeńców, wreszcie w razie mnożących się ucieczek jeńców, zostaną jeńcy bezzwłocznie od danego przedsiębiorcy odebrani.

Prawo cofnięcia jeńców posiada D. O. Gen. i Dow. obozu, z którego jeńcy pochodzą, za zawiadomieniem Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Pracodawcy przy odbieraniu jeńców z obozów obowiązani są stwierdzić podpisem, że warunki wyżej wymienione są im znane i że zobowiązują się do ich dotrzymania.

W wypadkach nagłych może jeńców przydzielić Dow. Okr. Gen., któremu dany obóz jeńców podlega, za zawiadomieniem Ministerstwa Spraw Wojskowych.

683.

Okólnik (561) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Prezesa Zarządu Ubezpieczeń Wzajemnych budowli od ognia oraz wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie oszczędności w używaniu telegrafu.

Poniższe pismo Ministerstwa Poczt i Telegrafów przesyłam do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Warszawa, dn. 23/VIII 1919 r. (O. P. 6304/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

Ministerstwo Poczt i Telegrafów przejęło po okupantach sieć telegraficzną, znajdującą się w bardzo złym stanie i ulegającą ustawicznie przewlekłym zepsuciom.

Usiłowanie, aby sieć tę w najbliższym czasie postawić na wysokości zadania, natrafia na poważne trudności z jednej strony z powodu braku niezbędnych materjałów, z drugiej strony z powodu ustawicznych kradzieży drutów telegraficznych i telefonicznych.

Linje telegraficzne zajęte są nadto w przeważającej części przez wojsko dla celów wyłącznie wojskowych.

Obecnie wytworzyła się sytuacja tego rodzaju, że np. w Państwowym Urzędzie Telegrafów w Warszawie zalega codziennie do 1000 telegramów, które z konieczności muszą być przesyłane drogą pocztową, co powoduje kilkudniowe opóźnienie.

W ten sposób przesyła się wszystkie telegramy prywatne i znaczną część telegramów państwowo-cywilnych.

Przy tym stanie rzeczy publiczność nie może korzystać w pełnem tego słowa znaczeniu z korespondencji telegraficznej, z dużą szkodą dla interesów handlowych, przemysłowych i socjalnych ludności.

Z drugiej strony poczyniono spostrzeżenia na podstawie treści telegramów, że urzędy i władze używają telegrafu w sprawach, które bez szkody dla interesu publicznego dadzą się załatwić w drodze pocztowej.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów, chcąc choćby w części zapobiedz narazie temu przykremu stanowi rzeczy, uprasza w obopolnym dobrze zrozumiałym interesie, o wydanie surowego polecenia wszystkim podwładnym władzom, urzędom i organom, aby tylko w bardzo pilnych sprawach, niedających się załatwić drogą pocztową, posługiwały się telegrafem, oraz aby starały się redagować telegramy w jaknajzwięźlejszy sposób.

O wydanych zarządzeniach zechce Ministerstwo uwiadomić Ministerstwo Poczt i Telegrafów celem wydania dalszych zarządzeń podległym urzędom pocztowym.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Dr. Urbański.*

684.

Okólnik (560) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie zaopatrzenia wdów i sierot po poległych i zmarłych w Wojsku Polskiem

Uzupełniając okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych № 539 podaje się do wiadomości poniżej zamieszczony wyciąg z Przepisów Wykonawczych Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 23 czerwca 1919 r. do ustawy z dnia 27 maja 1919 roku o tymczasowem zaopatrzeniu

wdów i sierot po poległych i umarłych w Wojsku Polskiem.

Wyciąg ten w myśl wyżej wspomnianego okólnika należy podać do publicznej wiadomości sposobem, na miejscu praktykowanym.

Warszawa, dn. 25.VIII 1919 r. (I. W. — 948/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

WYCIĄG Z PRZEPISÓW WYKONAWCZYCH do ustawy z d. 27 maja 1919 r. o tymczasowem zaopatrzeniu wdów i sierot po poległych i zmarłych w Wojsku Polskiem.

(Dz. Pr. P. P. № 43 z d. 31.V 1919 r., pozycja 308).

Wdowy w imieniu swojem i sierot, którym w myśl ustawy z dnia 27.V 1919 r. o tymczasowem zaopatrzeniu wdów i sierot po poległych i zmarłych w Wojsku Polskiem zaopatrzenie przysługuje, przedkładają piśmienne podania oficerowi ewidencyjnemu danego powiatu.

W imieniu małoletnich sierot, nie mających matki, przedkładają podania opiekunowie prawni.

W podaniu należy jasno określić oddział wojskowy, w którym poległy (zmarły) ostatnio służył.

Do podania należy dołączyć:

a) akt ślubu,

b) metryki urodzin sierot,

c) dowód przynależności do Państwa Polskiego, względnie przynależności gminnej,

d) dowod śmierci męża (u sierot bez matki dowody śmierci rodziców).

W wyjątkowych wypadkach, w których niemożliwość przedstawienia żądanych dokumentów jest uzasadnioną, można brakujące dokumenty zastąpić zaświadczeniem gminy lub dwóch wiarogodnych świadków, których podpisy należy stwierdzić notarjalnie.

W podaniu należy zaznaczyć:

a) czy rodzina zmarłego zasiłek wojskowy pobiera, w jakiej wysokości i od jakiego czasu, względnie do jakiego czasu pobierała,

b) czy rodzina dotychczas żadnej zaliczki na rachunek zaopatrzenia nie pobrała, w przeciwnym zaś razie wymienić wysokość kwoty i kasę, z której zaliczkę otrzymała.

W okolicach, które wskutek działań wojennych wyjęte są z kompetencji Dowództw Generalnych Okręgów i Powiatowych Komend Uzupełnień, przedkładają strony podania swoje do najbliższych Komend Placu lub innych władz wojskowych, pełniących funkcje Komend Placu.

Powiatowe Komendy Uzupełnień uskuteczniają zawiadomienie strony oraz doręczenie dekretów pensyjnych i zwrotu dokumentów osobistych przez oficerów ewidencyjnych.

Wdowy (sieroty), mieszkające za granicą Państwa Polskiego, przedkładają podania o zaopatrzenie w odnośnem poselstwie Państwa Polskiego, które po sprawdzeniu uzasadnienia prośby skierowują podanie w drodze Ministerstwa Spraw Zagranicznych do Ministerstwa Spraw Wojskowych w Warszawie.

Do podania należy dołączyć umotywowaną prośbę o pozwolenie korzystania z zaopatrzenia za granicą.

Takie same prośby wnoszą wdowy (sieroty), mieszkające dotąd w obrębie Państwa Polskiego, które zamierzają miejsce pobytu swego przenieść za granicę.

Prośby takie, o ile są umotywowane, uwzględnione będą tylko na pewien okres czasu.

685.

Okólnik (558) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie zgłaszania swego pobytu w Warszawie przez pracowników urzędów powiatowych, utrzymywania w ewidencji udzielanych urlopów, wyjazdu Pow. Komisarzy Rządowych poza obręb powiatu, podróży służbowych do Warszawy.

I. Zmieniając częściowo postanowienia tutejszego okólnika z dnia 3 marca 1919 roku, № 37536/II.0.3016—tudzież trzeciego ustępu punktu 2-go okólnika z dnia 10 czerwca 1919, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym M. S. W. № 38 z roku 1919, pozycja 498, uchyla się obowiązek zgłaszania pobytu w Warszawie wszystkich pracowników urzędów powiatowych, z wyjątkiem PP. Powiatowych Komisarzy Rządowych, którzy jak dotąd tak i nadal, na przypadek służbowego przyjazdu do Warszawy, winni zgłosić swój pobyt w Wydziale VIII Sekcji II Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

II. Przypomina się obowiązek utrzymywania w ewidencji udzielanych urlopów i konieczność ścisłego prowadzenia odnośnej księgi urlopowej w każdym urzędzie powiatowym (okólnik z dn. 7 marca 1919 r. № 39026/II.0.3520, 768 J/b.

III. Wskazując z całym naciskiem na postanowienia okólnika z dnia 10 czerwca 1919 r., ogłoszonego w Dzienniku Rozporządzeń M. S. W. № 38 z roku 1919, poz. 498, według którego wyjazd Panów Powiatowych Komisarzy Rządowych poza obręb powiatu może nastąpić jedynie i wyłącznie na podstawie zezwolenia M. S. W., zauważa się, że prośby PP. Powiatowych Komisarzy Rządowych o udzielenie zezwolenia na wyjazd poza granice własnego powiatu winny być przedkładane na piśmie, a nie w drodze telegraficznej i konieczność wyjazdu należycie umotywowana; tylko w razach wyjątkowych należy zwracać się telegraficznie do Ministerstwa z prośbą o udzielenie zezwolenia, lecz równocześnie wysłać odnośne pismo, w którem konieczność telegraficznej prośby winna być osobno uzasadniona.

Postanowienie, zezwalające Komisarzom na wyjazd poza obręb powiatu na przeciąg 24 godzin bez zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, uchyla się.

IV. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że PP. Powiatowi Komisarze Rządowi zbyt często czy to delegują podwładnych sobie urzędników, czy też sami przyjeżdżają do Warszawy w sprawach służbowych. Tego rodzaju podróży służbowych, powodujących znaczne koszta dla skarbu Państwa i często niepomierną stratę czasu dla urzędników, możnaby zwykle uniknąć, o ile w raportach, przedkładanych poszczególnym Ministerstwom względnie instytucjom centralnym, PP. Powiatowi Komisarze Rządowi przedstawią dokładnie stan sprawy, sprecyzują należycie wniosek i uzasadnią konieczność bezzwłocznego załatwienia danej sprawy. Gdyby mimo to ważne, a niecierpiące zwłoki sprawy zalegały w Ministerstwach w Warszawie, należy odpis odnośnych raportów, dotyczących danej sprawy, przedłożyc Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, z prośbą o interwencję u danego Ministra. Tylko w sprawach wyjątkowej wagi i nie dających się załatwić w drodze korespondencji mogą nastąpić podróże służbowe do Warszawy.

Jeżeli w takich wypadkach uzna Pan za konieczny swój osobisty wyjazd, należy nań uprzednio uzyskać zezwolenie w myśl ustępu III; gdyby wyjątkowa nagłość sprawy czyniła to niemożliwem, należy pisemne usprawiedliwienie wyjazdu bez zezwolenia wręczyć przy sposobności zgłoszenia się w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Naczelnikowi Wydziału do spraw personalnych urzędów powiatowych. Ministerstwo w każdym razie oceni, czy dostateczne były powody, usprawiedliwiające wyjazd służbowy, dla jego rzekomej nagłości, bez zezwolenia i ewent. pociągnie winnego do odpowiedzialności.

V. W końcu poleca się Panom, aby do miesięcznych sprawozdań sytuacyjnych w Dziale I dołączali stale osobny załącznik pod literą P.:

„Wyjazdy służbowe poza granice powiatu Komisarza i urzędników“, oznaczając w krótkich słowach sprawy, dla których odnośna podróż służbowa musiała mieć miejsce.

Warszawa, dn. 25/VIII 1919. (A. P. 6512/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

686.

Okólnik (571) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie wyjaśnienia do okólnika, ogłoszonego w „Dzienniku Urzędowym M. S. W.“, poz. 455 w przedmiocie zasad urzędowania w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Rozporządzenie okólnikowe Ministra Spraw Wewnętrznych o zasadach urzędowania w Ministerstwie (Dziennik Urzędowy z dnia 10 czerwca 1918 r., poz. 455) zawiera między innemi wskazówkę, że pisma, wychodzące z Ministerstwa, o ile nie noszą podpisu Ministra, winny być przez osoby do tego upoważnione podpisywane z dodatkiem wyrazów: „za Ministra“ lub „w zastępstwie Ministra“.

Okazuje się, iż niektórzy Naczelnicy Wydziałów, wbrew wyraźnemu brzmieniu cytowanego rozporządzenia, podpis „za Ministra“ poczęli stosować również i do korespondencji wewnętrznej między Wydziałami Ministerstwa, a nawet w zastępstwie Ministra wydawać polecenia i monity, skierowane do Wydziałów, należących do innych Sekcji.

Tego rodzaju praktyka wprowadza zamęt i nieład w stosunki służbowe, powinna więc być niezwłocznie zaniechana, co polecam szczególnej pieczy PP. Szefów Sekcji.

Wyjaśniam zatem, że:

1. W korespondencji wewnętrznej między Wydziałami Ministerstwa, (której stosowanie powinno mieć miejsce tylko w wypadkach rzeczywistej potrzeby), urzędnik, kładący pod korespondencją podpis, może użyć jedynie tytułu służbowego, przysługującego mu na zasadzie nominacji lub z racji pełnienia funkcji, powierzonej sobie na mocy specjalnego polecenia.

2. Zależność służbowa urzędników Ministerstwa, czyli stosunek przełożeństwa i podwładności w myśl art. 15-go Tymczasowych Przepisów Służbowych z dnia 11 czerwca 1918 r., zachodzi z reguły jedynie pomiędzy kierownikiem a funkcjonarjuszami jednego i tego samego Wydziału oraz kierownikiem a funkcjonarjuszami jednej i tej samej Sekcji.

Warszawa, dn. 28.VIII 1919 r. (O. P.—6353/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Bek.*

687.

Okólnik (574) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych oraz Komisarzy Rządowych w sprawie codziennych raportów Komendantów Policji.

Powiatowi Komendanci Policji Państwowej oraz w miastach Warszawie, Łodzi i Lublinie Komendanci Okręgowi otrzymali okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych—Komendy Głó-

wnej Policji Państwowej № 19315 (okólnik № 38) polecenie składania Powiatowym Komisarzom Rządowym, wzgl. Komisarzom Rządowym, codziennych raportów o stanie służby bezpieczeństwa.

Komunikując to, poleca się Panu zarządzić co należy, aby uskutecznienie przepisanego raportu połączone było, z uwagi na charakter zajęć służbowych powyższych organów, z jaknajmniejszą dla nich stratą czasu. W szczególności wskazanem jest w porozumieniu z wymienionymi Komendantami policji wyznaczyć stałe codzienne godziny, w których będą oni mogli raport składać; w porze tej winni PP. Powiatowi Komisarze Rządowi oraz Komisarze Rządowi zapewnić Komendantom policji bezzwłoczny wstęp przed wszystkiemi innemi stronami, a nawet urzędnikami.

Zarządzenie codziennych raportów ułatwi Panom w znacznej mierze ciągłość orientacji w zakresie służby bezpieczeństwa na terenie powierzonych Im powiatów lub miast. Niemniej jednak winni Panowie Komisarze nie tracić z oczu, że jednem z pierwszych zadań, jako wykonawców ogólnego zarządu i nadzoru państwowego w dziedzinie administracji politycznej, jest jaknajdalej idąca i wyczerpująca znajomość stosunków, w których administrację tę wykonują. To też codzienny kontakt z naczelnym miejscowym organem policji nie może ograniczać się jedynie do odebrania raportu służbowego. Przeciwnie obowiązkiem PP. Powiatowych Komisarzy Rządowych i Komisarzy Rządowych będzie wyzyskać tę sposobność, żądając ze swej strony wyjaśnień i informacji tak w sferze stosunków bezpieczeństwa, jak i panujących wśród ludności nastrojów, ruchu klasowego, pracy na polu politycznem, działalności istniejących związków i stowarzyszeń i wogóle w zakresie wszystkich tych stosunków, któremi organa policji państwowej w czasie pełnienia swych służbowych czynności się stykają lub mogą się zetknąć.

Tą drogą osiągną PP. Powiatowi Komisarze Rządowi i Komisarze Rządowi pewność, że żaden uwagi godny moment z życia tamtejszego społeczeństwa nie ujdzie ich uwagi.

Poniżej zamieszcza się odpis powołanego we wstępie okólnika № 38 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Komenda Główna Policji Państwowej) № 19315.

Warszawa, dnia 29.VIII 1919 r. (A. O. 9256).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

Warszawa, d. 25.VIII 1919 r.

Min. Spraw Wewn.
Komenda Głowna Policji Państwowej.
№ 19315.

Okólnik 38.

Do Komendantów Policji Okręgu Warszawskiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Kieleckiego; do Komendantów Policji powiatu Augustowskiego, Białostockiego, Bielskiego, Kolneńskiego, Łomżyńskiego, Ostrowskiego, Ostrołęckiego, Sejneńskiego, Suwalskiego, Sokolskiego, Szczuczyńskiego, Wysoko-Mazowieckiego oraz do Komisarza Policji m. Białegostoku, Suwałk i Łomży.

———

Celem zapewnienia Komisarzom Rządu dokładnego pojęcia o stanie bezpieczeństwa w powierzonym im powiecie, oraz mając na względzie współdziałanie władz państwowych, na zasadzie okólnika M. S. W. № 156 z dnia 31/III 1919 r., polecam Komendantom powiatowym donosić Komisarzowi Rządu niezwłocznie o wszystkich sprawach i wypadkach w zakresie bezpieczeństwa publicznego oraz codziennie zgłaszać się z raportem do Komisarza Rządu dla przyjęcia do wykonania wydanych przez niego zarządzeń i zastosowania się do udzielonych wskazówek.

Komendant Główny Policji

(—) *Henszel.*

688.

Okólnik (577) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w przedmiocie postępowania przy wydawaniu pozwoleń na urządzenie zakładów przemysłowych.

Poniżej zamieszczone pismo Ministerstwa Przemysłu i Handlu podaje się do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Warszawa, dn. 30.VIII 1919 (A. O. 8995/2)

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

Podania osób o pozwolenie na uruchamianie lub urządzanie zakładów przemysłowych na prowincji kierowane są do odnośnych Urzędów Powiatowych w celu wydania orzeczenia co do osoby petenta i komisyjnego zbadania sprawy na miejscu.

Zdarzają się jednak fakty, że Komisarze Powiatowi wówczas szczególniej, kiedy idzie o miejscowości oddalone od siedziby powiatu, poprzestają na zasięgnięciu opinji burmistrza lub wójta, zamiast zwołać w tym celu komisję przy udziale niezbędnym przedstawiciela Urzędu Powiatowego, Architekta i Lekarza.

Ponieważ takie załatwianie sprawy może się spotkać z zarzutem niedostatecznej objektywności i wogóle jest niewłaściwe, Sekcja I-sza Ministerstwa Przemysłu i Handlu uprasza Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o udzielenie odnośnych instrukcji podwładnym Urzędom Powiatowym.

Szef Sekcji:

Podpis nieczytelny.

689.

Okólnik (583) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów i Naczelników Policji w Warszawie, Łodzi i Lublinie w sprawie paszportów zagranicznych.

Poniżej podaje się do wiadomości i ścisłego wykonywania instrukcję Ministerjum Spraw Zagranicznych, obowiązującą przy wydawaniu paszportów zagranicznych.

Okólnik № 224 z dnia 25 kwietnia r. b. znosi się.

Warszawa, d. 30.VIII 1919 r. (S. B. P. III 627).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

INSTRUKCJA.

Ministerjum Spraw Zagranicznych odwołuje instrukcję z dnia 18 kwietnia 1919 r. w sprawie wydawania paszportów zagranicznych, wprowadzając na jej miejsce instrukcję następującą:

Paszporty zagraniczne nie mogą być bezwzględnie wydawane do Rosji sowieckiej i do Węgier.

Do Niemiec, Rosji Południowej (tereny będące pod zarządem jenerała Denikina), Litwy, Estonji, Łotwy, Finlandji można wydawać paszporty jedynie w sprawach natury ogólno-publicznej (odbudowa kraju, uruchomienie przemysłu) nie inaczej jednak jak na zlecenie instytucji rządowych, lub poważniejszych istytucji przemysłowo-handlowych.

Ministerjum Spraw Zagranicznych, w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia r. b. oraz uchwały międzyministerjalnej z dnia 27 marca r. b. zastrzega sobie obowiązkowe wizowanie paszportów obywateli polskich, wyjeżdżających na wyżej wymienione tereny.

Paszporty obywateli wyżej wyszczególnionych państw przy wyjeździe z granic Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wizowane przez Starostów i Naczelników Policji w Warszawie, Łodzi i Lublinie nie inaczej jednak, jak po uprzedniem zasięgnięciu zgody M. S. Z. W tym celu należy, aby dokumenty te, tak jak i dotychczas, we wszystkich wypadkach wraz z opinią organów bezpieczeństwa publicznego, były przesyłane w drodze służbowej do Wydziału A VII M. S. Z.

Paszporty, przesyłane do wizy zagranicznej M. S. Z., winny być zaopatrzone w załączniki, motywujące potrzebę wyjazdu danego petenta.

Obywatele Rosji sowieckiej i Węgier nie mają prawa przyjazdu w granice Rzeczypospolitej.

Obywatele Niemiec, Rosji Południowej (tereny będące pod zarządem jenerała Denikina), Litwy, Estonji, Łotwy, Finlandji mogą przyjeżdżać w granice Rzeczypospolitej Polskiej za wizą odnośnego Poselstwa lub Konsulatu Polskiego po uprzedniej zgodzie M. S. Z. (w myśl okólnika z d. 26 maja r. b.).

Do państw, nie wymienionych w niniejszej instrukcji, paszporty zagraniczne wydawać wolno przy zachowaniu przepisów, dotyczących osobistych kwalifikacji petentów. Również wizy na paszportach obywateli cudzoziemskich państw, nie wymienionych w niniejszej instrukcji, przy wyjeździe z granic Rzeczypospolitej mogą być wystawiane samodzielnie przez wyżej wymienione urzędy.

Minister Spraw Zagranicznych
w/z
(—) *Barteni.*

690.

Okólnik (590) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych oraz Komisarzy Rządowych w sprawie wystawiania zozwoleń na przewóz znaków pieniężnych.

Wskutek interwencji Ministerstwa Skarbu, wywołanej zarządzeniem jednego z Powiatowych Komisarzy Rządowych, zawiadamia się Panów, że w myśl art. III i VII ustawy z dnia 11 marca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 24) w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków pieniężnych waluty austrjacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej, prawo do udzielania wyjątkowych zezwoleń na przywóz wymienionych znaków pieniężnych posiadają wyłącznie organa zarządu skarbowego.

Poleca się przeto PP. Powiatowym Komisarzom Rządowym oraz PP. Komisarzom Rządowym ściśle do powyższego się stosować tembardziej, że wkraczanie w tę kompetencję władz skarbowych innych władz i urzędów pociągnąć za sobą może niemożliwość prawidłowego wykonania przepisów wymienionej ustawy.

Warszawa, dn. 30/VIII 1919 r. (A. O. 9193).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych;

(—) *Józef Bek.*

691.

Okólnik (581) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych i Naczelników Policji Państwowej w sprawie nakładania aresztu na druki.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 14 lutego r. b. w przedmiocie stosunku urzędowych władz administracyjnych do prasy (Dz. Urz. № 12, poz. 142) wyjaśniam, iż stosować areszt na czasopisma i druki w myśl art. 27 dekretu o tymczasowych przepisach prasowych należy każdorazowo na podstawie pisemnego rozporządzenia, wydanego przez kompetentne władze (Naczelnika Policji Państwowej, Powiatowego Komisarza Rządowego). Funkcjonarjusze policji, wykonywujący rozporządzenie nałożenia aresztu, obowiązani są na miejscu wylegitymować się odnośnem rozporządzeniem na piśmie, a po dokonaniu zajęcia nakładu zażądać odpowiedniego poświadczenia o dokonaniu aresztu i pokwitować z ilości zajętych druków. Podczas wykonywania obowiązków, wypływających z nałożenia aresztu, funkcjonarjusze policji powinni zachować się grzecznie, unikając wszelkich gróźb, podnoszenia głosu i t. p.

Rozporządzenie pisemne, nakazujące dokonanie aresztu, mogą mieć tekst następujący:

NAKAZ №..................

Polecam na mocy art. 27 Dekretu o tymczasowych przepisach prasowych dokonać aresztu całego nakładu.. №.................. z dnia........................... na artykuł ....noszący cechę przestępstwa, przewidzianego w art.................. K. K.

Naczelnik Policji (Pow. Kom. Rząd.)
Podpis.

albo:

NAKAZ №..................

Na mocy telefonicznego rozporządzenia Naczelnika Policji Państwowej (Powiatowego Komisarza Rządowego) polecam dokonać aresztu całego nakładu .... №.................. z dnia........................... za artykuł ....noszący cechy przestępstwa, przewidziane w art.................. K. K.

Komisarz Policji
Podpis.

Warszawa, dnia 1/IX 1919 r. (V—6970)

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

692.

Okólnik (582) Ministra Spraw Wewnętrznych do Naczelników Policji Państwowej w Lublinie i Łodzi i Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie przesyłania egzemplarzy obowiązkowych do biblioteki uniwersyteckiej we Lwowie i Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu.

Egzemplarze obowiązkowe, przeznaczone w myśl rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. Urz. M. S. W. № 12, poz. 139) dla bibljoteki uniwersyteckiej we Lwowie i bibljoteki Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu i przechowywane narazie, stosownie do okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. Urz. Min. S. W. № 21 z dnia 14 kwietnia poz. 273), w miejscowych urzędach administracyjnych, należy przesyłać od daty opublikowania niniejszego okólnika do wymienionych bibljotek niezwłocznie, jako przesyłki urzędowe.

Warszawa, dn. 1.IX 1919 r. (V—6948).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *J. Bek.*

693.

Okólnik (586) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych, Komisarza Rządowego w Warszawie, Okręgowych Komendantów Policji Państwowej w Lublinie i Łodzi w sprawie publikacji okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Celem uniknięcia w przyszłości możliwych nieporozumień, zwraca się uwagę Panów, że odtąd przesyłane Im będą osobne egzemplarze okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych tylko w tych razach, jeżeli przedmiot ich nie będzie się nadawać do publikacji w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych lub o ile zarządzenie, w okólniku zawarte, jest wyjątkowo pilne.

Z reguły natomiast będą okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych podawane do wiadomości Panów przez umieszczenie ich w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wobec tego jednak poleca się Panom obznajmić się z treścią poszczególnych Dzienników Urzędowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych bezzwłocznie po ich nadejściu i bardzo dokładnie. O ile na zasadzie odnośnego okólnika wypada poczynić pewne zarządzenia w powiecie, winni Panowie uskutecznić to natychmiast, nie czekając nadejścia specjalnych wskazówek lub osobnych egzemplarzy okólnika.

Równocześnie poleca się Panom, o ile w tamtejszym powiecie lub mieście wydawaną jest przez Panów Gazeta Urzędowa, przesyłać dwa egzemplarze tej Gazety, z których jeden pod adresem Sekcji II-ej, drugi zaś pod adresem Sekcji VI-ej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, d. 3/IX 1919. r. (A. O.—9302/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

694.

Okólnik (589) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych, tudzież Okręgowych Komendantów Policji w Łodzi i Lublinie w sprawie miejsca wykonania kar pozbawienia wolności.

Wskutek kilkakrotnych zapytywań ze strony Urzędów Powiatowych w kwestji miejsca wykonania kar pozbawienia wolności nakładanych w drodze postępowania administracyjno karnego oraz miejsca dokonywania przytrzymań, zawiadamia się Panów, jak następuje:

W myśl art. 16-ego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1919 r. (Monitor Polski № 46 z r. 1919) „o postępowaniu administracyjno-karnem" i zgodnie z art. 2-im punkt 3-ci „dekretu w sprawie tymczasowych przepisów więziennych" mają być kary aresztu lub więzienia, nałożone na podstawie obowiązujących ustaw przez Powiatowych Komisarzy Rzadowych, wykonywane w najbliższem więzieniu.

Zarządzając wykonanie prawomocnej kary aresztu lub więzienia i odstawienie ukaranego do więzienia, należy wystosować do zarządu odnośnego więzienia pismo, zawierające następujące dane:

1) nazwisko i imię ukaranego, jego wiek, stan i miejsce stałego pobytu;

2) oznaczenie popełnionego przez niego przekroczenia z wyszczególnieniem przepisu ustawowego;

3) datę i liczbę orzeczenia karnego oraz uwagę, że urosło ono w moc prawną;

4) wymiar kary;

5) o ile areszt wykonanym być ma w drodze zamiany grzywny, należy uwidocznić, że zamiana nastąpiła po urzędowem stwierdzeniu niezamożności ukaranego;

6) wezwania do przyjęcia ukaranego do więzienia, wykonania kary i zawiadomienia o wykonaniu Urzędu Powiatowego.

Pismo powyższe brzmieć będzie tedy mniej więcej w następujący sposób:

„Do Zarządu więzienia.

w.................................

NN. lat..........., żonaty, zamieszkały w................ został za przekroczenie art............ ustawy z dnia ....w przedmiocie .... popełnione przez...................., orzeczeniem Urzędu Powiatowego w.................... z dnia....................№................ukarany grzywną w kwocie............mk., a w razie niezamożności aresztem........... dniowym.

Orzeczenie to stało się prawomocne.

Ponieważ niezamożność ukaranego została urzędownie stwierdzoną, przeto wymieniona grzywna zamienioną została na karę aresztu.

Zarządza się zatem równocześnie wykonanie powyższej kary i niniejszem uprasza się Zarząd więzienia w.................... o przyjęcie ukaranego w myśl art. 2 i 3 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 15, p. 202) do tamtejszego więzienia i wykonania powyżej wymienionej kary.

O dniu odcierpienia kary przez ukaranego zechce Zarząd więzienia zawiadomić tutejszy Urząd Powiatowy".

——

Powyższe pismo należy wręczyć konwojującemu ukaranego do więzienia.

W wypadkach wyjątkowych (znaczna odległość, znaczne koszta konwoju, stan zdrowia ukaranego i t. d.) oraz jeżeli wymiar kary aresztu nie przenosi trzech dni, można areszt wykonać w aresztach gminnych lub miejskich, o ile takie istnieją.

Koszta połączone z utrzymaniem aresztantów w więzieniach lub aresztach gminnych obciążać mają budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wszelkie okólniki i instrukcje sprzeczne z niniejszym okólnikiem, w szczególności okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 5 maja 1919 r. № 35490/II—0—2857 tracą swoją moc obowiązującą.

Warszawa, d. 4/IX 1919 r. (A. O. — 8003).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

695.

Okólnik (593) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych oraz do wszystkich Starostów w sprawie pretensji wychodźczych.

Ministerstwo Pracy i Opieki społecznej otrzymuje niewłasciwie od władz i urzędów liczne podania osób, zgłaszających najrozmaitsze pretensje do skarbów b. państw zaborczych lub b. władz okupacyjnych. Ponieważ Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej rejestruje wyłącznie tylko niżej wyszczególnione pretensje wychodźcze robotników, przeto bezcelowem jest kierowanie do tego Ministerstwa podań w sprawie szkód, poniesionych z innych tytułów.

Do kompetencji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej (a mianowicie Sekcji Emigracji i pośrednictwa pracy) należą sprawy pretensji robotników z tytułu strat, poniesionych na wychodźtwie poza granicami b. Królestwa Kongresowego zarówno w wypadkach, gdy robotnicy zakontraktowani byli w drodze wolnej umowy najmu, lub też wywiezieni przymusowo.

Należą tam nadto sprawy jeńców cywilnych, wywiezionych z kraju po dniu 5 listopada 1916 roku.

Warszawa, d. 5/IX 1919 r. (O. P. — 6314/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

696.

Okólnik (599) Ministra Spraw Wewnętrznych do Starostów w sprawie podziału czynności w starostwach.

Z licznych sprawozdań Panów Starostów wynika, że znaczna część Panów jest tego mniemania, że rodzaj zajęcia, względnie rodzaj spraw (referatów), załatwianych przez urzędników Starostwa, w pierwszej linji zależy od kategorji płacy, jaką pobiera urzędnik, a nawet od prowizorycznie przyjętej, ani Tymczasowymi Przepisami Służbowymi dla urzędników państwowych, ani też żadną ustawą nieustalonej tytulatury urzędników, zaliczonych do pewnej kategorji płacy.

Wobec tego wyjaśnia się, że zorganizowanie podziału zajęć urzędników Starostwa winno opierać się na następujących zasadach:

Przedewszystkiem należy ustalić, w myśl dołączonych instrukcji, ilość urzędników, koniecznych do prawidłowego funkcjonowania kancelarji.

Urzędników tych nie należy zatrudniać żadnemi innemi zajęciami poza prowadzeniem kancelarji. Do czynności tych należy przedewszystkiem użyć urzędników najniższej kategorji płac, bez wyższego wykształcenia.

Do czynności referendarskich należy użyć pozostałych urzędników Starostwa.

Do Pana Starosty należy ocenić według studjów, praktycznego przygotowania, doświadczenia życiowego, zdolności i t. p., jak uskutecznić podział wymienionych w § 3 Instrukcji dla Komisarzy Powiatowych działów administracji politycznej powiatu między pracowników urzędu, użytych do służby referendarskiej.

Podział taki nie musi być trwały, ani też załatwianie danego rodzaju spraw przez pewnego urzędnika nie może uchodzić za nabycie pewnych praw do ich załatwiania.

Wyłącznie dobro służby i sprawne funkcionowanie Urzędu może rozstrzygać, jaki rodzaj spraw i przez jaki przeciąg czasu załatwiać będzie dany urzędnik Starostwa; Pan Starosta zaś winien szczególną uwagę zwrócić na to, by podział pracy uskutecznić w ten sposób, by pracą wszystkich równomiernie obciążyć i wykorzystać dla dobra Urzędu szczególne zdolności, przygotowanie, wiedzę itp. poszczególnych urzędników, licząc się, o ile dobro służby na to pozwoli, z ich życzeniami. Wreszcie zauważa się, że okoliczność, iż dany urzędnik Starostwa załatwia pewien rodzaj spraw, nie może być wyłącznym tytułem do zaliczenia go do tej lub innej kategorji płac urzędniczych.

Warszawa, d. 9.IX—1919 r. (A. P. 6874).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

697.

Okólnik (602) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast w sprawie zakresu działania Urzędu Elektryfikacyjnego.

Rozporządzeniem pana Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 marca 1919 r., opublikowanem w № 64 „Monitora Polskiego" z dnia 19 marca 1919 r., powołany został do życia Urząd

Elektryfikacyjny, do którego kompetencji należą wszystkie sprawy, mające bezpośredni związek z elektryfikacją Państwa i wogóle z zastosowaniem elektryczności do oświetlenia, napędu i celów przemysłowych.

We wszystkich sprawach, mających związek z wyżej wymienionym zakresem, Panowie winni zwracać się bezpośrednio do Urzędu Elektryfikacyjnego, który sprawy załatwiać będzie w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych. W szczególności:

1. W razie udzielenia przez gminy koncesji na urządzenia elektryczne, należy opracowaną po porozumieniu obu stron umowę wraz z odpisem tejże przesłać do Urzędu Elektryfikacyjnego.

UWAGA. W umowie winno być nadmienione, że wchodzi ona w życie dopiero po zatwierdzeniu jej przez Ministra Spraw Wewnętrznych („Monitor Polski" № 234—1918 r.

2. W myśl rozporządzenia z dnia 18.XII — 1918 r. („Monitor Polski" z dnia 20 grudnia 18 r.) należy przesłać natychmiast do Urzędu Elektryfikacyjnego po 2 odpisy umów koncesyjnych:

a) zawartych za czasów okupacyjnych,
b) zawartych przed wojną.

3. W razie projektowania budowy elektrowni przez gminy miejskie lub wiejskie, względnie Powiatowy związek komunalny, przed przystąpieniem do robót przesłać szczegółowy projekt, plan sfinansowania i rachunek rentowności do Urzędu Elektryfikacyjnego.

4. Przed zgłaszaniem podań o pożyczki na budowę elektrowni, należy zasięgnąć uprzednio opinji Urzędu Elektryfikacyjnego, co do celowości i niezbędności pożyczki.

Urząd Elektryfikacyjny po rozpatrzeniu nadesłanych materjałów prześle takowe do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, względnie Robót Publicznych, do zatwierdzenia.

Dla uniknięcia straty czasu i zbędnego opracowywania umów i projektów, zaleca się przed przystąpieniem do takowych zasięgnąć uprzednio porady Urzędu osobiście lub listownie, względnie przez zaproszenie inżyniera Urzędu na koszt gminy.

Warszawa, dn. 9.IX—1919 r. (S. M. 2043/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

698.

Okólnik (608) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie tytulatury starostw i starostów.

Stosownie do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych I instancji („Monitor Polski" № 196), należy urzędy powiatowe w korespondencji urzędowej nazywać *starostwami*, a kierowaną do starostw korespondencję adresować: *„do Starosty w X"*.

Warszawa, d. 11.IX—1919 r. (O. P.—6459/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

699.

Okólnik (610) Ministra Spraw Wewnętrznych do Starostów w sprawie stosunku stow. budowlanych do Urzędów Powiatowych.

Starostwa domagają się często od stowarzyszeń budowlanych przedstawienia statutów, podpisanych przez 10 członków, opłat w wysokości 10 mk. oraz wykazania swej zdolności prawnej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje przeto PP. Starostom, że stowarzyszenia budowlane nie podlegają ogólnym przepisom o stowarzyszeniach i wolne są od składania opłat, działają bowiem na mocy normalnego statutu dla stowarzyszeń budowlanych, zatwierdzonego uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 marca 1919 roku i podlegają nadzorowi Ministerstwa Robót Publicznych, oraz są zarejestrowane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu na zasadzie art. I Dekretu z dnia 8 lutego 1919 roku.

Warszawa, d. 12.IX 1919 r. (P. Z. 5030/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

700.

Okólnik (607) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie rachunków kosztów podróży służbowej.

Powołując się na treść § 9 lit. b. Instrukcji dla Komisarzy Powiatowych, podaje się poniżej akceptowany przez Ministerstwo Skarbu i Najwyższą Izbę Kontroli Państwa wzor rachunku kosztów podróży służbowych.

Wedle tego wzoru mają być sporządzane wszelkie rachunki kosztów podróży służbowych.

Odpisy tego wzoru należy doręczyć wszystkim urzędnikom Starostwa oraz referentom eta-

tów innych Ministerstw, pokrywającym koszta podróży z kredytów, przyznanych Starostwom (Tytuł: Koszta podróży i djety)—do wiadomości i zastosowania się.

Warszawa, d. 10.IX—1919 r. (A. B. 4538/3).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych: (—) *J. Bek.*

WZÓR.

Rachunek kosztów podróży

N. N. Referenta Starostwa w..........

podjętej na polecenie..........

z dnia.......... 19.......... r. №..........

w sprawie..........

....

1	2	3	4	5	6		7		8		9
lp.	Dnia	Bliższe oznaczenie czynności	Odległość w kilometrach (wiorstach)	Ilość djet	Cena biletu kolejowego		Należytość za podwody		Należytość za dorożki		UWAGI
					M. K.	f. h.	M. K.	f. h.	M. K.	f. h.	
1.	1/8 19 r.	Dorożką na dworzec kolejowy w..........							5	—	
		Koleją żelazną do stacji w..........			7	50					
		Dorożką ze stacji do miasta..........							3	—	
		Z miasta podwodą do..........	10	1			10	—			
2	2/8	Dochodzenie na mieście (przesłuchiwanie stron, spisanie protokółu i t. p.).		1							
3	3/8	Powrót: podwodą na dworzec kolejowy w..........	12				12	—			
		Koleją do stacji w..........			7	50					
		Dorożką z dworca do domu		1					7	—	
		Suma									

Zestawienie.

Za 3 dni djety po 24 mk. . . . . . . 72.— mk.
Za bilety kolejowe . . . . 15.— „
Za podwody (22 km. po 1.—mk.) . . 22.— „
Za dorożki . . . . 15.— „

Razem 124.— mk.

Na to otrzymałem od p. Starosty zaliczkę*) w kwocie . . . . . . 60.— mk.

Proszę o wypłatę reszty, t. j. . . . . . 64.—mk.

Polecenie odbycia podróży dołączam

№.......... dnia.......... 19.......... r.

N. N. Referent Starostwa.

Potwierdzenie i sprawdzenie rachunku.

Starosta potwierdza, że zdawca rachunku:

1) wyjechał na komisję dnia..........

o godz.......... przed/po poł., wrócił z Komisji dnia..........

.... o godz..........

*) Uwaga: Jeżeli zaliczka została wydaną za asygnacją z kasy powiatowej, to należy wskazać datę i № asygnacji.

2) na koszta podróży otrzymał zaliczkę w kwocie..................mk.............f.
.... k. ....h.

3) że podana odległość w kilometrach (wiorstach) zgodna jest z urzędowym wykazem odległości,

4) że podana ilość djet odpowiada czasowi, zużytemu rzeczywiście na podróż i czynność komisyjną,

5) że podane opłaty za podwody i dorożki zgodne są z cenami podwód, ustalonemi przez Sejmik Powiatowy i taryfą dorożkarską (w braku taryfy z cenami miejscowemi).

dnia..19..........r.

Starosta

pieczęć.

Rachunek sprawdzono
na kwotę..................mk.............f. słowami ....
.... k. ....h.

....

Po potrąceniu zaliczki przekazuje się do wypłaty..................mk.............f.
.... k. ....h.

Starosta
N. N.

701.

Okólnik (611) Ministra Spraw Wewnętrznych do Starostów w przedmiocie związków zawodowych pracowniczych.

Wobec błędnego przysyłania podań w sprawie rejestracji pracowniczych związków zawodowych do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwo komunikuje PP. Starostom:

1) aby nie przyjmowali zgłaszanych osobiście podań w sprawie rejestracji pracowniczych związków zawodowych i przy sposobności informowali petentów, że podania te należy składać w myśl artykułu 3 i 4 Dekretu z dnia 8 lutego r. b. w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych związkach zawodowych do Inspektora Pracy, w którego obwodzie ma się mieścić siedziba związku, względnie do Głównego Inspektora Pracy, jeżeli terenem działalności związku jest całe Państwo Polskie;

2) aby nadesłane pocztą podania w sprawie rejestracji pracowniczych związków zawodowych przesyłali bezpośrednio według kompetencji do Obwodowego lub Głównego Inspektora Pracy.

Warszawa, d. 12.IX 1919 r. (P. Z. 5054).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

702.

Okólnik (799) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie prowadzenia ksiąg rachunkowych w Starostwach — sprostowanie okólnika Nr. 663.

Do wydrukowanej w № 47 „Dziennika Urzędowego“ Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Instrukcji dla Starostw o prowadzeniu ksiąg rachunkowych wkradły się następujące omyłki:

1. Strona 2-ga, pierwsza szpalta, wiersz 19-sty od góry — zamiast: „groszowe“ ma być „rzeczowe“.

2. Strona 3-cia, druga szpalta, wiersz 5-ty od góry — zamiast: „wypisaniu“ ma być „wpisaniu“.

3. Wzór dziennika kasowego, ostatnia rubryka, zamiast: „Pati z № 16.VII“ ma być № 15.VII“.

4. Wzór głównej księgi kontroli, rubryka 6-sta, wydatki w lipcu—zamiast: „17565“ ma być „13.565“.

5. Wzór głównej księgi kontroli, rubryka 23-cia ma być wypisana suma miesięczna wydatków rubryki 23-ciej—mk. „152.50“.

6. Wzór głównej księgi kontroli, rubryka 5-ta, stan sumy budżetowej na dzień 1 sierpnia zamiast: „138.775“ ma być: „142.775“.

7. Wzór głównej księgi kontroli, rubryka 5-ta w linji: „do przeniesienia“—zamiast: „140.225“ ma być: „144.225“.

8. Wzór głównej księgi kontroli, ostatnia rubryka, zatytułowana „saldo“, począwszy od drugiej pozycji salda w miesiącu sierpniu—**należy wszystkie salda do końca strony zmniejszyć o dziesięć tysięcy (10,000.—): więc ma być: 128.983, 128.283, 127.883, 127.743.**

Poleca się sprostowanie powyższych błędów w przesłanej w № 47-ym „Dziennika Urzędowego“ Instrukcji w sprawie prowadzenia ksiąg rachunkowych w Starostwach.

Warszawa, dn. 5 grudnia 1919 r. (A. B. 4806/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

V.

703.

Przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 27 maja 1919. r. o tymczasowem zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego.

Na zasadzie art. 8-go ustawy z dnia 27-go maja 1919 roku Dz. Praw, poz. 308, zarządza się co następuje:

§ 1.

Wdowy w imieniu swojem i sierot, którym w myśl ustawy z dnia 27.V 1919 r., o tymczasowem zaopatrzeniu wdów i sierot po wojskowych Wojska Polskiego zaopatrzenie przysługuje, przedkładają pisemne podania oficerowi ewidencyjnemu danego powiatu, który po zbadaniu, przeprowadzeniu stosownych dochodzeń, tudzież uzupełnieniu potrzebnych załączników, odsyła podanie odnośnej Powiatowej Komendzie Uzupełnień.

W imieniu małoletnich sierot, nie mających matki. przedkładają podania opiekunowie prawni.

W podaniu należy jasno określić oddział wojskowy, w którym poległy (zmarły) ostatnio służył.

§ 2.

Do podania należy dołączyć:

a) akt ślubu;

b) metryki urodzin sierot;

c) dowód przynależności do Państwa Polskiego, względnie przynależności gminnej;

d) dowód śmierci męża (u sierot bez matki dowody śmierci rodziców).

W wyjątkowych wypadkach w których niemożliwość przedłożenia żądanych dokumentów jest uzasadnioną, można brakujące dokumenty zastąpić zaświadczeniem gminy lub dwóch wiarogodnych świadków, których podpisy należy stwierdzić notarjalnie.

§ 3.

W podaniu należy zaznaczyć:

a) czy rodzina zmarłego zasiłek wojskowy pobiera, w jakiej wysokości i od jakiego czasu, względnie do jakiego czasu pobierała;

b) czy rodzina dotychczas żadnej zaliczki na rachunek zaopatrzenia nie pobrała, w przeciwnym zaś razie wymienić wysokość kwoty i kasę, z której zaliczkę otrzymała.

§ 4.

Powiatowe Komendy Uzupełnień sprawdzają na podstawie przedłożonych dokumentów uzasadnienie prośby, zarządzają uzupełnienie brakujących lub niedokładnie wypełnionych dokumentów, tudzież przeprowadzenie w miarę potrzeby stosownych dochodzeń i załączają do podania:

a) odpis arkusza ewidencyjnego;

b) akt zejścia, wystawiony przez wojskowy urząd duszpasterski;

c) poświadczenie Komendy oddziału, w którym zmarły ostatnio pełnił służbę, że śmierć nastąpiła wskutek działań wojennych, względnie w wykonywaniu służby wojskowej bez winy własnej lub też z powodu warunków służby wojskowej lub chorób zakaźnych, panujących w wojsku lub w miejscach wojskowego pobytu;

d) poświadczenie wojskowo-lekarskie, stwierdzające przyczynę śmierci.

Dokumentów powyższych mają Powiatowe Komendy Uzupełnień żądać w oddziale wojskowym, w którym zmarły ostatnio pełnił służbę, względnie w zapasowych kadrach odnośnych oddziałów, o ile same ich nie posiadają.

§ 5.

Powiatowe Komendy Uzupełnień wypełniają na podstawie zebranych dokumentów „Zgłoszenie Zaopatrzenia" wdów i sierot podług załączonego wzoru i przedkładają takowe wraz ze wszystkiemi załącznikami i podaniem strony w drodze Dowództw Generalnych Okręgów Ministerstwu Spraw Wojskowych — Departament Gospodarczy — Sekcja Zaopatrzenia, służących w Wojsku Polskiem i ich rodzin (Warszawa, Nalewki № 4).

§ 6.

W okolicach, które wskutek działań wojennych wyjęte są z kompetencji Dowództw Generalnych Okręgów i Powiatowych Komend Uzupełnień, przedkładają strony podania swoje do najbliższych Komend Placu lub innych władz wojskowych, pełniących funkcje Komend Placu, te zaś po załatwieniu czynności, jak w § 4 i 5 niniejszych przepisów, skierowują zgłoszenia w drodze kwatermistrzowstwa Naczelnych Dowództw do Ministerstwa Spraw Wojskowych.

O ileby praktyka wykazała, że załatwienie czynności jak w § 4 i 5 przez Komendy Placu jest niewykonalnem, przysyłają te Komendy podania niezałatwione do Ministerstwa Spraw Wojskowych — Departament Gospodarczy — Sekcja Zaopatrzenia.

Sekcja Zaopatrzenia zwraca się w tym wypadku po otrzymaniu podania, do Komendy tego oddziału, w którym zmarły ostatnio pełnił służbę, z poleceniem wskazania tej Powiatowej Komendy Uzupełnień, w której zmarły ujęty był w ewidencję, poczem odsyła Sekcja Zaopatrzenia podanie wskazanej Powiatowej Komendzie Uzupełnień, celem załatwienia czynności, jak w § 4 i 5 niniejszych przepisów.

§ 7.

Ministerstwo Spraw Wojskowych przyznaje w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wdowom (sierotom) na podstawie tych zgłoszeń tymczasowe zaopatrzenia na zasadzie ustawy z dnia 27.V 1919 r., o tymczasowem zaopatrzeniu wdów

i sierot po wojskowych Wojska Polskiego i niniejszych przepisów z dniem 1-go miesiąca, następującego po śmierci poległego (zmarłego) w Wojsku Polskiem tudzież w polskich formacjach wymienionych w art. 7-ym tej ustawy, nie wcześniej jednak, jak za czas od 1-go listopada 1918 r.

§ 8.

Celem uregulowania współdziałania Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Skarbu odbywać się będą w miarę potrzeby posiedzenia Komisji w Sekcji Zaopatrzenia pod przewodnictwem Szefa Sekcji, ze współudziałem delegata Ministerstwa Skarbu i referenta. Na posiedzeniach tych przedkłada referent „Zgłoszenia Zaopatrzenia", tudzież projekt załatwienia. Po otrzymaniu aktu wydaje komisja orzeczenia, polegające na przyznaniu, względnie odmowie zaopatrzenia. Na podstawie tych orzeczeń sporządza Sekcja Zaopatrzenia wykazy osób którym Komisja zaopatrzenie przyznała, z których jeden egzemplarz, zatwierdzony przez Ministra Spraw Wojskowych, pozostaje w Sekcji Zaopatrzenia, dla wydania dekretów pensyjnych, drugi zaś egzemplarz przesyła się do Ministerstwa Skarbu, celem odnośnych kasowych zarządzeń.

§ 9.

Po zatwierdzeniu przez Ministra Spraw Wojskowych wykazów, zawiadamia Sekcja Zaopatrzenia odnośne Państwowe Komendy Uzupełnień, o przyznaniu, względnie odmowie poszczególnych zaopatrzeń, celem uwiadomienia strony z ewentualnem załączeniem dekretu pensyjnego, na którym wypłacająca kasa jest wskazana, z wystawieniem szczegółowego rachunku należnej do wypłacenia kwoty i zwrotem dokumentów osobistych strony. Powiatowe Komendy Uzupełnień uskuteczniają zawiadomienie strony oraz doręczenie dekretów pensyjnych i zwrotu dokumentów osobistych przez oficerów ewidencyjnych.

§ 10.

Kasy sporządzać będą miesięczne listy wypłat, z których jeden egzemplarz przesyłać będą Ministerstwu Skarbu, drugi zaś Ministerstwu Spraw Wojskowych — Departament Gospodarczy — Sekcja Zaopatrzenia (Warszawa, Nalewki № 4).

§ 11.

Wdowy (sieroty), mieszkające za granicą Państwa Polskiego, przedkładają podania o zaopatrzenie w odnośnym poselstwie Państwa Polskiego, które po sprawdzeniu uzasadnienia prośby skierowują podanie w drodze Ministerstwa Spraw Zagranicznych do Ministerstwa Spraw Wojskowych w Warszawie.

Do podania należy dołączyć umotywowaną prośbę o pozwolenie korzystania z zaopatrzenia za granicą.

Takie same prośby wnoszą wdowy (sieroty) mieszkające dotąd w obrębie Państwa Polskiego, które zamierzają miejsce pobytu swego przenieść za granicę.

Prośby takie, o ile są umotywowane, uwzględnione będą tylko na pewien okres czasu. Sposoby wypłaty zaopatrzenia za granicą reguluje Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych.

Warszawa, dn. 23.VI 1919 r.

Za Ministra Spraw Wojskowych:
(—) *Majewski*; gen. ppor.

ZGŁOSZENIE ZAOPATRZENIA

wdów i sierot po poległych (zmarłych) w Wojsku Polskiem.

Wykaz załączonych dokumentów	Ilość
Razem załączników .	

Str. 2.

1	Imię i nazwisko poległego (zmarłego).	
2	Stopień wojskowy czy zawodowy, zapasowy w rezerwie et. Oddział wojskowy.	
3	Data urodzenia. Miejscowość. Powiat.	
4	Przynależny do miasta, gminy, powiatu.	
5	Stały zawód.	
6	Data wstąpienia do Wojska Polskiego.	
7	Czas zaliczalny do czynnej służby.	
8	Poległ (umarł) dnia	
9	Imię wdowy	
10	Data zawarcia związku małżeńskiego.	
11	Czy wdowa żyła z mężem aż do śmierci w spólności małżeńskiej, względnie czy separacja była spowodowaną wyłącznie z jej winy.	
12	Stan majątkowy wdowy (sierot).	
13	U oficerów i podoficerów zawodowych, czy odprawa pośmiertna wypłacona została.	
14	Czy rodzina pobiera zasiłek, w jakiej wysokości i od jakiego czasu, względnie do jakiego czasu zasiłek pobrała.	
15	Czy wdowa (sieroty) zaliczkę na rachunek zaopatrzenia pobiera, w jakiej wysokości, odkąd i z jakiej kasy?	
16	Miejsca zamieszkania wdowy (sierot) i szczegółowy adres.	

Str. 3

		Imię	Data urodzenia	Czy zaopatrzona
17	Sieroty			
18	U sierot bez matki, Imię i nazwisko prawnego opiekuna tudzież jego dokładny adres.			
19	Inne do pobierania zaopatrzenia uprawnione osoby (Rodzice, rodzeństwo etc.), o ile poległy (zmarły) nie pozostawił wdowy lub sieroty.			

Uwaga: Rubryki 5, 11, 12 i 19 przewidziane są dla przyznawania zaopatrzenia na podstawie przyszłej definitywnej ustawy o zaopatrzeniu, i wypełnianie takowych na razie nie jest wymagane.

Str. 4.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w ....

L. ....

Do

Dowództwa Generalnego Okręgu

w ....

Niniejszem przedkłada się zgłoszenie zaopatrzenia ...., wdowy po poległym (zmarłym) .... do dalszego zarządzenia.

.... dnia .... 19..... r.

Dowództwo Generalnego Okręgu w ....

L. ....

Do

Ministerstwa Spraw Wojskowych Dep. Gospodarczy Sekcja Zaopatrzenia służących w Wojsku Polskiem i ich rodzin

w Warszawie, Nalewki № 4.

Po dokładnem sprawdzeniu przedkłada się celem przyznania zaopatrzenia.

.... dnia .... 19..... r.

704.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie poboru koni.

Na mocy ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych z 11 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 32, poz 264) i rozporządzenia Wykonawczego z dnia 29 kwietnia 1919 r. („Monitor Polski“ № 98 z 2-go maja 1919 r.), oraz w nawiązaniu do rozporządzenia wykonawczego z 1 maja 1919 r. („Monitor Polski“ № 100 z 6 maja 1919) — zarządza się

pobór koni.

Art. I.

Rozdział zapotrzebowania.

Rozdziału zapotrzebowanej przez armję ilości koni na poszczególne powiaty dokonywa Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych; podziału wyznaczonego na powiat kontyngensu koni pomiędzy gminy dokonywa powiatowa komisja poboru koni po wysłuchaniu przedstawicieli reprezentacji powiatowej (§ VI. B. 3).

Art. II.

Zwolnienia od poboru.

Poborowi nie podlegaią:

1) Konie w wieku poniżej lat 4-ch i powyżej lat 12-tu.

2) Konie ze stadnin państwowych (depot i stacje ogierów).

3) Konie, należące do władz państwowych i samorządowych, według etatów, zatwierdzonych przez odnośne Ministerstwa, względnie przez władze, w myśl postanowień organizacyjnych do tego powołane.

4) Konie prywatne, potrzebne do przewożenia poczty, według etatu, zatwierdzonego przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów.

5) Konie, potrzebne dla celów policyjnych i sanitarnych, oraz dla straży ogniowych, według etatów, zatwierdzonych w sposób, jak pod 3).

6) Konie, należące do instytucji i zakładów użyteczności publicznej, posiadające zaświadczenia Ministerstwa Rolnictwa i D. P. o potrzebie posiadania pewnej ilości koni.

7) Konie, należące do ambasad i konsulatów, oraz przeznaczone do osobistego użytku tych osób, którym, według prawa międzynarodowego, służy prawo zakrajowości.

8) Konie, potrzebne duszpasterzom, lekarzom i lekarzom weterynaryjnym w związku z wykonywaniem ich zawodu na wsi, nie więcej jednak, jak po 2 konie na parafję, względnie lekarza lub lekarza weterynarji.

9) Konie, stale pracujące w kopalniach, tak w głębi kopalni, jak i na powierzchni.

10) Konie, używane stale do będących w ruchu kolejek, służących do publicznego użytku.

11) Ogiery i klacze, posiadające licencje (aż do czasu przeprowadzenia licencji w całym kraju przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, ważne są wszelkie licencje, względnie regestracje, z czasu od 1 lipca 1917 r., uznane

przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych).

12) Konie, utrzymywane wyłącznie i stale do wyścigów, co stwierdzone być winno przez Towarzystwo Wyścigów konnych, względnie w inny sposób, nie ulegający wątpliwości.

Art. III.

Zwolnienia od dostawy na plac poboru.

Konie, wyszczególnione w Art. pod 2) 7) 9) 10) 11) i 12, jak i konie poniżej lat 3, są bezwarunkowo zwolnione od przyprowadzenia na plac poboru; natomiast konie wyszczególnione pod 3) 4) 5) 6) i 8) tylko wtedy, jeżeli dana instytucja, względnie osoba, nie posiada więcej koni, aniżeli ilość etatowa; do etatu nie wlicza się koni poniżej lat 4-ch.

Posiadacze koni zwolnionych od dostawy na plac poboru mają przed Komisją Poborową wykazać się dokumentem, stwierdzającym tytuł zwolnienia; od obowiązku tego uwolnieni są posiadacze koni poniżej lat 3-ch, co jednak wójt, burmistrz musi przy komisji stwierdzić.

Jeżeli instytucje (osoby) te posiadałyby większą ilość koni, aniżeli etatowa, w takim razie winny przyprowadzić na plac poboru wszystkie posiadane konie.

Konie chore, jak również klacze wysokoźrebne i ze źrebietami w wieku do 3-ch miesięcy, są wolne od przyprowadzenia na plac poboru, jeżeli przyprowadzenie byłoby z oczywistą szkodą dla ich stanu zdrowia, co winno być stwierdzone przez lekarza weterynarji lub przez wójta i miejscowy organ państwowej policji.

Konie, chore na chorobę zakaźną lub o nią podejrzane co powinno być stwierdzone przez lekarza weterynarji, a w razie przeszkody po jego stronie przez wójta lub miejscowy organ państwowej policji, są od dostawy na plac poboru wykluczone.

Art. IV.

Miejsce i termin poboru.

Miejsce i termin poboru koni podane będą do ogólnej wiadomości przez administracyjne władze powiatowe.

Plany poboru koni, odpowiednio do rozkazów Min. Spraw Wojskowych, sporządzają Wojskowe Okręgi Generalne w porozumieniu z miejscowymi przedstawicielami Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz z delegatami Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Miejscami poborowemi są w zasadzie miasta powiatowe, przyczem jednak baczyć należy, aby odległość miejsc poboru od gmin, dla których je ustanowiono, nie przekraczała 25 wiorst (kilometrów).

Obowiązek dostawy ciąży na właścicielach koni, oraz na posiadaczach, względnie na zawiadowcy stajni.

Jeżeli konia nie przyprowadzono na miejsce poboru, przewodniczący Komisji Poborowej zarządzi dostawę jego do następnego miejsca poboru bez względu na odległość.

Na miejscu poboru konia mają być ustawione wedle gmin—konie każdego właściciela z osobna. Konie przyprowadzić należy z uździenicami i postronkami, podkute w sposób w danej miejscowości praktykowany. Dostawiający obowiązany jest do przeprowadzenia koni przed komisją poborową sam, lub przez swą służbę, a w razie pobrania konia odprowadzić go w ten sam sposób do miejsca zbornego.

Art. V.

Obowiązki gminy.

Do obowiązków gminy, prócz ogłaszania przez nie zarządzeń, połączonych z poborem koni należy:

1) Wójt (zastępca), względnie burmistrz (naczelnik miejski policji komunalnej), obowiązany jest przy pomocy miejscowych organów policyjnych dopilnować, aby wszystkie konie, obowiązane do stawiennictwa, zostały w terminie dostawione na plac poboru.

2) Wójt (burmistrz), względnie jego zastępca, obowiązany jest w dniu poboru przybyć na plac poboru ze spisem wszystkich koni znajdujących się w jego gminie, dać wyjaśnienie co do koni brakujących oraz wszystkich koni, w myśl postanowień Art. III i IV uwolnionych od przyprowadzenia na plac poboru.

3) Wójt (burmistrz) swierdza tożsamość dostawionych koni z końmi w spisie wymienionemi; jeśli sam nie zna wszystkich koni, winien z sobą przyprowadzić w tym celu potrzebnych mężów zaufania.

4) Gdyby koń musiał być doprowadzony do dalszego miejsca poboru (art. IV ust. 5), w takim razie wójt może w zastępstwie swojem wysłać wraz z posiadaczem konia osobnego męża zaufania, wręczając mu odpowiednią legitymację.

5) Wszystkie gminy powiatu obowiązane są dostarczyć potrzebną ilość paszy na tymczasowe wyżywienie pobranych koni, a to według rozdziału powiatowej władzy administracyjnej. Jako cena paszy na miejscu poboru obowiązuje cena, ustalona dla ogólnej przymusowej dostawy paszy. Jeżeli cena taka nie zostałaby ustanowiona, w takim razie oznacza ją powiatowa komisja świadczeń wojennych.

6) Gminy (miasta), w obrębie których znajdować się będą miejsca poboru, winny przygotować: 1) lokal dla komisji poborowej, 2) odpowiednie miejsce poboru według wskazówek powiatowych władz administracyjnych, 3) stajnie dla pobranych koni, 4) paleniska dla rozgrzewania żelaza dla znaczenia koni.

Aż do czasu unormowania należności kwaterunkowych, należność za stajnię i paleniska, o ile nie da się jej ustalić w drodze porozumienia, ustali powiatowa (miejska) komisja świadczeń wojennych. Należności te, jak również należności za paszę, prezes komisji remontowej wypłaci na ręce przewodniczącego komisji poboru koni dla wypłaty, komu należy.

Art. VI.

Komisje poboru koni.

A) Skład.

Komisje poboru koni składają się z następujących członków:

1) Przewodniczącym jest Powiatowy Komisarz Rządowy względnie Starosta; w miastach o własnym statucie prezydent miasta (zastępca), względnie przez niego w tym celu wyznaczony jeden z ławników, a w miastach: Warszawie, Łodzi i Lublinie—Naczelnik Policji Komunalnej.

2) Przedstawiciele Armji, mianowicie: prezes komisji remontowej i wojskowy lekarz weterynaryjny.

3) Trzej delegaci reprezentacji powiatowej—małej i wielkiej własności rolnej oraz przemysłu. Autonomiczna reprezentacja powiatowa może w tym celu wyznaczyć delegatów i nie ze swego grona; jeżeli reprezentacja powiatowa delegatów do komisji nie wybierze, przewodniczący Komisji Poboru Koni powołuje delegatów reprezentacji powiatowej, wybranych na zasadzie rozporządzenia o powiatowych komisjach świadczeń wojennych („Monitor Polski" № 118, z 28 maja 1919 r.).

W miastach, wyszczególnionych w punkcie 1, delegatów do Komisji Poboru Koni wybierają Rady Miejskie.

4) Trzej rzeczoznawcy.

Rzeczoznawców tych i odpowiednią ilość zastępców wyznacza reprezentacja powiatowa, a w miastach, wyszczególnionych w punkcie 1, Rada Miejska.

Rzeczoznawcy mogą być wyznaczeni z poza łona reprezentacji powiatowej (Rady Miejskiej).

Na rzeczoznawców należy powoływać osoby nieposzlakowane, biegłe w swym zawodzie, przedewszystkiem z pomiędzy członków związków i stowarzyszeń rolniczych, lub zajmujących się hodowlą koni.

5) Powiatowy lekarz weterynarji, jako reprezentant Ministerstwa Rolnictwa i D. P.

Do ważności czynności Komisji Poborowych konieczną jest obecność przewodniczącego i prezesa komisji remontowej, względnie ich zastępców.

W razie nieobecności delegatów reprezentacji powiatowej (Rady Miejskie) przewodniczący powołuje na ich miejsce osoby z pośród obecnych posiadaczy koni. W ten sam sposób odbywa się zastępstwo nieprzybyłych rzeczoznawców, wszelako w razie nieprzybycia 2-ch lub 3-ch rzeczoznawców, albo ich zastępców, wyznaczonych przez powiatową reprezentację (Radę Miejską), prezesowi komisji remontowej służy prawo wstrzymania czynności szacunkowej. (Art. VII lit. B.).

B. Zakres działania.

Zakres działania członków Komisji:

1) Przewodniczący kieruje całym tokiem poboru, o ile nie rozchodzi się o czynności, wyłącznie wchodzące w zakres działania reprezentantów armji.

Pomiędzy innymi odbiera on przysięgę od rzeczoznawców, że czynności swe przy szacowaniu spełniać będą według swej najlepszej wiedzy i woli, nie powodując się w żadnym wypadku względami postronnemi. Z czynności tej spisuje się osobny protokuł.

2) Przedstawiciele Armji decydują, który z koni ma być pobrany.

3) Delegaci reprezentacji powiatowej (Rady Miejskiej) są mężami zaufania powiatu (miasta); jako tacy, służą radą innym członkom komisji w szczególności co do ilości koni, mających być pobranymi z poszczególnych gmin lub od pojedyńczych właścicieli.

4) Rozstrzyganie wątpliwości, czy dany koń podlega zwolnieniu od poboru, należy do przewodniczącego Komisji Poboru Koni, prezesa Komisji Remontowej i delegatów reprezentacji powiatowej (Rady Miejskiej). W razie równego podziału głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Na żądanie jednak reprezentantów Armji, odnośny koń winien być dostawiony na plac poboru, oszacowany i obdzielony kartą pobrania (Art. VIII, ust. 3). Skargi na decyzje, powzięte w myśl niniejszego ustępu, mogą być składane trybem, w art. 11 ustawy o świadczeniach wojennych z dnia 11 kwietnia 1919 r. wskazanym.

5) Zakres działania rzeczoznawców wyszczególniony jest w art. VII lit. B.

6) Powiatowy lekarz weterynarji, jako reprezentant Ministerstwa Rolnictwa i D. P., jest rzeczoznawcą we wszystkich sprawach weterynaryjnych i hodowlanych, wyłaniających się w trakcie Komisji.

7) W wypadkach, w których członek Komisji, lub jego rodzina są zainteresowani, członek ten winien się wstrzymać od głosowania.

8) Z całego toku Komisji Poboru Koni sporządza się protokuł i protokuł ten podpisują wszyscy członkowie Komisji.

C. Wynagrodzenie i odpowiedzialność członków komisji.

Cywilnym członkom Komisji poboru koni należy się wynagrodzenie i prawo użycia podwód według Art. II i III rozporządzenia w sprawie Powiatowych Komisji świadczeń wojennych z 11 maja 1919 r. („Monitor Polski" Nr. 118); aż do uregulowania sprawy podwód dla osób wojskowych, wojskowi członkowie Komisji poboru koni i ich personel korzystają z tych samych praw, co i cywilni członkowie tych komisji.

W razie niedojścia do skutku poboru koni wskutek nieobecności członka komisji z jego winy, członek ten ponosi wszelkie koszta, związane z powołaniem komisji poborowej.

Wydanie orzeczenia należy do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych.

Art. VII.

Wynagrodzenie za konie.

A. Ceny.

Za konia typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego I kategorji—Mk. pol. 4.500 wzgl. 8.550 k.;

Za konia typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego II kategorji — Mk. pol. 4.050 wzgl. 7.650 kor.;

Za konia typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego III kategorji — Mk. pol. 3.600 wzgl 6.750 kor.;

Za konia typu taborowego I kategorji—Mk. pol. 3.600 wzgl. 6.750 kor.;

Za konia typu taborowego II kategorji—Mk. pol. 3.150 wzgl. 5.850 kor.;

Za konia typu taborowego III kategorji—Mk. pol. 2.700 wzgl. 4.950 kor.

Ceny powyższe obowiązują do dnia 31 października 1919 r.

Jako konie taborowe uważa się konie do wysokości 150 cm., konie wyższe—za kawaleryjskie, lub artyleryjskie, stosownie do ich budowy.

Za konie typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego, specjalnie dobre, wysokokrwiste, dopłaca się 10% ustanowionej ceny.

Ceny w markach polskich obowiązują dla b. okupacji niemieckiej na terytorjum b. Królestwa Kongresowego, a ceny w koronach (niezależnie od rządowego kursu przeliczenia, a odpowiednio do cen lokalnych koni)—dla b. zaboru austrjackiego i b. okupacji austrjackiej na terytorjum b. Królestwa Kongresowego.

Za uździenicę i postronek, z któremi pobrany koń ma być oddany, nie należy się osobna zapłata.

B. Oznaczenie ceny.

Rzeczoznawcy, po porozumieniu się z reprezentantem armji, oznaczają kategorje zapłaty: Jeżeli dwuch rzeczoznawców, oświadczy się za jedną i tą samą kategorją ceny, a trzeci rzeczoznawca za kategorją o jeden stopień wyższą lub niższą, w takim razie utrzymuje się kategorja zaproponowana zgodnie przez dwóch rzeczoznawców; jeżeli każdy z trzech rzeczoznawców oświadczy się za jedną z trzech kategorji, to utrzymuje się jako obowiązująca kategorja średnia; to samo ma miejsce, jeżeli dwóch rzeczoznawców oświadczy się za kategorją najwyższą, lub najniższą, a trzeci rzeczoznawca za najniższą, względnie najwyższą.

Przyznanie 10% dodatku za konie kawaleryjskie lub artyleryjskie specjalnie dobre, wysokokrwiste, następuje jedynie w razie, jednogłośnego oświadczenia się za tem wszystkich rzeczoznawców.

Przedstawiciel armji nie głosuje, jednak służy mu prawo zrzeczenia się pobrania konia, którego, według jego zdania, za wysoko zaklasyfikowano.

Oświadczenia rzeczoznawców co do kategorji poszczególnych koni (dodatku 10%) mają być wyrażone w ogólnym protokóle Komisji Poboru Koni.

Art. VIII.

Pobranie koni.

O ile zapotrzebowanie Armji na to zezwoli, część pobranych koni może być pozostawiona czasowo ich dotychczasowym posiadaczom.

Ilość koni, podlegających czasowemu pozostawieniu w poszczególnych powiatach, względnie gminach, ustalona zostanie trybem, podanym w art. I.

Właściciele lub posiadacze koni, czasowo u nich pozostawionych, otrzymują dla każdego konia kartę pobrania, same zaś konie oznaczone będą przez administrację wojskową piętnem pobrania.

Karta pobrania konia, oznaczona liczbą bieżącą rejestru komisji poboru koni, zawierać winna imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania posiadacza konia, opis, typ i kategorję konia, piętno pobrania, cenę oraz obowiązki, ciążące na posiadaczu.

Karty pobrania konia podpisuje przewodniczący komisji i prezes komisji remontowej.

Prezes komisji remontowej wręcza przewodniczącemu spis koni, czasowo pobranych, zawierający te same rubryki, co karty pobrania.

Karta pobrania obowiązuje przez 6 miesięcy, licząc od dnia wystawienia, o ile późniejsze rozporządzenie inaczej nie postanowi.

Posiadacz konia, czasowo pozostawionego, może go aż do czasu powołania używać w sposób normalny; używanie konia w sposób nadmierny, dla jego stanu zdrowia szkodliwy, jak niemniej wszelkie rozmyślne obniżanie wartości konia, podpada pod postanowienie art. X.

W razie padnięcia konia, czasowo pozostawionego, właściciel nie ma prawa do żadnego wynagrodzenia O padnięciu należy zawiadomić państwowe władze administracyjne pierwszej instancji, względnie burmistrza, które po stwierdzeniu padnięcia przesyłają kartę pobrania Dow. Gen. Okręgu z zaznaczeniem na niej faktu i przyczyn padnięcia.

Koń, obdzielony kartą pobrania, może być za świadomością władzy, wskazanej w ust. 12 niniejszego artykułu, odstąpiony, jednak tylko osobie, która używać go będzie w tym samym powiecie (mieście). Nowoużytkujący przejmie na siebie wszystkie obowiązki swego poprzednika.

Powołanie konia w ciągu czasu ważności karty pobrania może nastąpić w każdej chwili. Powołanie zarządza Min. Spr. Wojsk.; zawiadomienie właścicieli lub posiadaczy koni o powołaniu należy do państwowych władz administracyjnych pierwszej instancji, względnie Magistratów miast, wyszczególnionych w art. X p. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1 maja 1919 r. do ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Do miejsca odbioru należy konia odstawić z uździenicą i postronkiem, podkutego w sposób w danej okolicy praktykowany. Odbioru dokonywa komisja remontowa w obecności miejscowego powiatowego Komisarza Rządowego i 2-ch mężów zaufania, przez niego powołanych.

Komisji remontowej służy prawo odebrania konia, lub zwolnienia go od poboru. To samo prawo służy komisji remontowej w razie stwierdzenia nadmiernego użycia konia, lub uszkodzenia jego, przyczem Powiatowy Komisarz Rządowy wdraża postępowanie karne, a w miarę zachodzących okoliczności uatychmiast wydaje orzeczenie.

Pobranie lub zwolnienie konia stwierdza prezes komisji remontowej na karcie pobrania, którą zwraca posiadaczowi konia.

W razie pobrania konia prezes komisji remontowej stwierdza na karcie pobrania wydanie asygnaty kasowej (art. IX).

Komisja remontowa może w myśl artykułu V. p. 5, zażądać dostarczenia paszy na miejsce dostawy.

Art. IX.

Zapłata.

Przewodniczący komisji paborowej zaraz po odebraniu konia wydaje jego posiadaczowi asygnatę kasową, płatną w miejscowej Powiatowej Kasie Skarbowej.

Asygnatę tę wystawia prezes komisji remontowej; podpisuje ją prezes komisji remontowej i przewodniczący komisji poboru koni; asygnata ta posiada pieczęć okrągłą komisji remontowej i pieczęć okrągłą tego urzędu, którego kierownikiem jest przewodniczący komisji poboru koni.

Powiatowa Kasa Skarbowa wydaje pobierającemu pieniądze poświadczenie według wzoru, ustalonego przez Ministerstwo Spraw Wojskowych.

W razie pobrania konia, czasowo pozostawionego, co do którego nasunęło się podejrzenie nadmiernego użycia, względnie rozmyślnego obniżenia wartości, asygnatę kasową, wystawioną na nazwisko posiadacza, prezes komisji remontowej wręcza za potwierdzeniem odbioru powiatowemu Komisarzowi Rządowemu (Prezydentowi miasta), zaznaczając na niej powód niewręczenia jej posiadaczowi konia.

Posiadacz konia dostaje w tym wypadku natychmiast odpowiednie poświadczenie od Powiatowego Komisarza Rządowego (Prezydenta miasta).

W razie stwierdzenia, że koń w chwili odebrania przez Administrację Wojskową chory był na nosaciznę, właściciel odnośnego konia winien jest asygnatę kasową, względnie pobrane pieniądze zwrócić.

O stwierdzeniu choroby Administracja Wojskowa obowiązana jest zawiadomić przewodniczącego komisji poboru koni najdalej w ciągu dni ośmiu, licząc od dnia następnego po dniu odebrania konia. Chory koń, równocześnie z tem zawiadomieniem, przekazany zostaje do dyspozycji powiatowego lekarza weterynarji celem dalszego zarządzenia.

Art. X.

Postanowienia karne.

Uchylenie się od obowiązków, w art IV i VIII niniejszego rozporządzenia określonych, karane będzie w myśl art. 15 ustawy z d. 11 kwietnia 1919 r., o rzeczowych świadczeniach wojennych aresztem do jednego roku, lub grzywną do 100.000 marek polskich (150.000 koron).

Nadto we wszystkich wypadkach zamiaru usunięcia koni od pobrania ulegną one konfiskacie.

Winny niedostarczenia konia na właściwy plac poboru (art. IV ust. 5) ponosi nadto koszta podróży wójta (męża zaufania) do dalszego miejsca poboru.

Komisjom remontowym służy prawo pierwokupu koni skonfiskowanych, a to za cenę najniższej kategorji danego typu konia.

Warszawa, dnia 26 lipca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wojskowych:

I Wiceminister:

(—) *Majewski*, gen. ppor.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

705.

Przepisy tymczasowe o garbarniach Ministra Przemysłu i Handlu.

Na mocy dekretu Naczelnika Państwa w sprawie sekwestru skór surowych i garbników z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Praw № 14 z r. 1919, poz. 157 oraz w rozwinięciu instrukcji do tegoż dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku ogłoszonej, w № 90 „Monitora Polskiego" z dnia 22 kwietnia 1919 r., wydaję powyższe przepisy:

Art. I.

Garbarnie nie mają prawa przerabiać skór, objętych sekwestrem, a nie pochodzących z przydziału skór surowych przez Oddział Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Art. II.

Skóry objęte sekwestrem a nie pochodzące z przydziału przez Oddział Skór, o ile garbarnie nie wylegitymują się specjalnemi uprawnieniami, wydanemi przez inne władze przed ogłoszeniem niniejszych przepisów, podlegają konfiskacie bez względu na stan wyprawienia, garbarnie zaś tracą prawo przydziału.

Art. III.

Władze przemysłowe, wydające pozwolenia na otwarcie garbarń, obowiązane są w treści każdego pozwolenia umieszczać warunek, iż dana garbarnia może być uruchomioną dopiero po uzyskaniu od Oddziału Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu przydziału skór surowych i w razie nieotrzymania lub utraty przydziału pozwolenie będzie zawieszone.

Art. IV.

Konfiskatę skór oraz utratę przydziału orzeka nieodwołalnie Oddział Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu na podstawie urzędowych aktów dochodzeń władzy, która zajęcie przeprowadziła.

Art. V.

Dla otrzymania prawa na przydział skór surowych właściciel garbarni lub jego zastępca winien wnieść do Oddziału Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu podanie, do którego należy dołączyć: a) opinię o danej garbarni,

wydaną przez władzę przemysłową I instancji, b) kwestjonarjusz co do zdolności wytwórczej garbarni, wypełniony danemi za lata 1911, 1912 i 1913, c) zaświadczenie miejscowej władzy administracyjnej o tem, czy dana garbarnia była czynna w latach 1911, 1912 i 1913.

W razie przyznania przydziału skór surowych, Oddział Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu wydaje petentowi odnośne świadectwo.

Art. VI.

Przepisy niniejsze obowiązują od dnia ogłoszenia.

Warszawa, dnia 31 lipca 1919 r.

Minister Przemysłu i Handlu: w/z. (—) *Strasburger.*

Szef Sekcji: (—) *Czesław Klarner.*

Kierownik Oddz. Skór M. P. i H. w/z. (—) *K. Kwapiszewski.*

706.

Przepisy Ministra Przemysłu i Handlu o opłatach za legalizowanie naczyń pojemności niekwalifikowanej.

Na zasadzie art. 23 Dekretu o miarach (Dz. Praw r. 1919 № 15, poz. 211), postanawiam, co następuje:

1. Taryfa opłat za wzorcowanie i legalizowanie naczyń niekwalifikowanej pojemności, używanych w obrocie publicznym:

Wielkość wzorca	Opłata A. Mk. f.	Opłata B. Mk. f.
a) Wzorcowanie i legalizowanie pojemności naczynia:		
Naczynie pojemności do 110 litrów włącznie	2.—	2.40
„ „ powyżej 110 do 210 litr. „	3.—	3.60
„ „ „ 210 „ 310 „ „	4.—	4 80
„ „ „ 310 „ 410 „ „	5.—	6 —
„ „ „ 410 „ 600 „ „	6.—	7.20
„ „ większej od 600 litrów za każde pełne lub rozpoczęte 100 litrów po	1.—	1.20
b) Określanie i legalizowanie tary mokrej naczynia:	Mk. f.	Mk. f.
Za każde naczynie	2.—	2.40

2. Taryfa A. stosuje się w wypadkach legalizowania przedmiotów, dostarczonych do Urzędu, lub poza Urzędem, o ile podający dostarcza do legalizowanych przedmiotów własnych narzędzi normalnych według przepisów, wydawanych przez Główny Urząd Miar.

Poza temi wypadkami stosuje się taryfa B.

3. Przy legalizowaniu poza Urzędem, oraz przy dostarczaniu przez Urząd narzędzi normalnych, obowiązują artykuły 3—6 Przepisów o opłatach za czynności Urzędów („Monitor Polski“ r. 1919 № 86).

Przepisy przechodnie.

4. Rozporządzenie niniejsze stosuje się na ziemiach b. zaboru rosyjskiego i otrzymuje moc obowiązującą od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.

Warszawa. dnia 7 sierpnia 1919 r:

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Hącia.*

Dyrektor Głównego Urzędu Miar:
(—) *inż. Z. Rauszer.*

VII.

OBWIESZCZENIA.

707.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 3 września 1919 roku № 1819 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i związków, № 96 stowarzyszenie pod nazwą: „Straż Ogniowa Ochotnicza“ w Mławie.

708.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 10 września 1919 r. № 3368 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 97 stowarzyszenie pod nazwą: „Zbożna Praca“ w m. st. Warszawie.

709.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 10 września 1919 r. № 5104 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 98 stowarzyszenie pod nazwą: „Tow. Italo-Polskie“ z siedzibą w m. stoł. Warszawie.

710.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 12 września 1919 r. № 3120 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 99 stowarzyszenie pod nazwą: „Związek elektrowni Polskich“ w m. stoł. Warszawie.

711.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 15 września 1919 r. № 831 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń

i związków, № 100 stowarzyszenie pod nazwą: „Kupców Manufakturzystów“ m. Łodzi.

712.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 29 września 1919 r. № 831 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 101 stowarzyszenie pod nazwą: „Oświata“ w m. Łodzi.

713.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 30 września 1919 r. № 4088 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 102 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Ceramików“ w m. stoł. Warszawie.

714.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 29 września 1919 r. № 3896 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 103 stowarzyszenie pod nazwą: „Izba Handlowa Polsko-Skandynawska“ w m. st. Warszawie.

715.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 30 września 1919 r. № 4579 P. Z. zostało wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 104 stowarzyszenie pod nazwą: „Instytut Mesjaniczny“ w m. st. Warszawie.

716.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 22 września 1919 r. № 5027 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 105 stowarzyszenie pod nazwą: „Żydowski komitet zapomogowy“ w Wolbromiu.

717.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z d. 3 października 1919 r. № 4927 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 106 stowarzyszenie pod nazwą: „Komitet budowy kolonji leczniczej dla dzieci zołzowatych“ w Busku.

718.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 4 października 1919 r. № 103 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 107 stowarzyszenie pod nazwą: „Związek zawodowy kupców żydów w Sokołowie“ star. Sokołowskie.

719.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 6 października 1919 r. № 4802 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 108 stowarzyszenie pod nazwą „Straż ogniowa ochotnicza w Strzegocinie“ pow. Pułtuski.

720.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 6 października 1919 r. № 4821 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 109 stowarzyszenie pod nazwą: „Straż ogniowa ochotnicza Leśniewicko-Sierakowczyńska“ w star. Gostyńskiem.

721.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 6 października 1919 r. № 4835 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 110 stowarzyszenie pod nazwą: „Tow. Kursów Technicznych“ w m. st. Warszawie.

722.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że na zasadzie postanowienia Ministerstwa z dnia 6 października 1919 r. № 4284 P. Z. zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 111 stowarzyszenie pod nazwą: „Związek Lekarzy Państwa Polskiego“ w m. st. Warszawie.

SPROSTOWANIE.

W № 42 poz. 582 „Dziennika Urzędowego“ w dziale VI „Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w lipcu 1919 r.“, zauważono następujące błędy drukarskie:

wydrukowano:	Bzezickiego Henryka, —	winno być Brzezickiego Henryka,
„	Zrleskiego Juljana,	„ „ Zaleskiego Juljana,
„	Masiała Leona,	„ „ Musiała Leona,
„	Bauwińskiego Hieronima	„ „ Balwińskiego Hieronima,
„	Kalwacką Wacławę,	„ „ Karwacką Wacławę,
„	Eysrsymonttową Łucję	„ „ Eyssymonttową Łucję.

Drukiem F. Wyszyńskiego i S-ki, Warszawa, Zgoda № 5.